

Syrener till henne

- Fem noveller av

Eric Björing

Boksidan

Syrener till henne
- Fem utvalda noveller

Eric Björing

Copyright: Bokförlaget Boksidan 2004
Box 558
146 33 Tullinge

Syrener till henne - Fem utvalda noveller, ISBN-nummer: 978-91-86199-07-4

Kom till www.boksidan.com och läs mer, allt är för gratis nedladdning.

Irene, lilla Irene...

Han blev förvånad, när det var Irene som kom...

– Jaså, är det du, sa han och släppte in henne. Slutar skolan så tidigt idag, det var värst.

Och så gick han och satte sig vid skrivbordet igen för att fortsätta att ringa runt till kunderna. Medan han samlade kraft för att ringa ännu en kund kom hon in i rummet. Hon stod stilla en stund och tittade på honom sedan sa hon i en ton av hemligt samförstånd:

– Jag sa i skolan, att jag hade huvudvärk för att jag skulle få gå hem.

– Jaså?

Han låtsades inte förstå vad hon menade, satt med ryggen mot henne utan att vända sig om och hans hjärta slog hårt: Dunk, dunk, dunk och han kände hur lemman blev styv och det började tränga i grenen. Jäklar också, tänkte han nästan gråtfärdig av ilska på sig själv, att bli kåt på en liten flicka.

Irene gick och satte sig på soffan, som stod snett bakom honom till vänster och som tillsammans med skrivbordet, skrivbordsstolen och en bokhylla utgjorde möbleringen i rummet. Hon satt tyst någon minut och han sa ingenting han heller, lyssnade bara till hjärtats taktfasta hamrande. Plötsligt la hon sig raklång på soffan. Han såg det inte, för han vågade inte vända sig om, han hörde det bara och han kunde för sin inre syn se hur hon låg där och väntade på honom.

Herregud, förresten vad har inte den soffan, som han haft ända sen pojkåren, varit med om när det gällde flickor. Fast så här efteråt kunde han verkligen fråga sig, om han egentligen någonsin haft roligt. Varför blev allting så krampaktigt plågsamt för honom jämt? Till och med erotik. Han hade alltid haft en viss tur hos flickor inte minst sen han blev lite äldre. I tonåren var han kanske för blyg och oerfaren, såg lite för ung ut. Det hände än idag förresten, att folk halvt på skoj, halvt på allvar undrade, om han verkligen var myndig. Folk trodde nästan alltid, att han var betydligt yngre än han var, vilket sårade honom ibland och onekligen låg honom i fatet som affärsman. Men egentligen struntade han numera i vad folk trodde. Dom fick tro vad tusan dom ville. Flickor gillade hans lite veka, konstnärliga utseende och hans långa ögonfransar. En viss sorts flickor. Andra flickor föredrog stora, robusta karlar med mycket hår på bröstet som man säger. Ibland avundades han dessa tuffa vikingar. Skulle hellre velat vara en av dom. Men som sagt, flickor saknade han knappast. Dom bara kom i hans väg.

Plötsligt hörde han något som lät som en suck från soffan och så sa Irene:

– Kom och lägg dej bredvid mej ett tag...

Han visste knappast vad han skulle säga, till slut fick han fram:

– Men Irene då.

– Jo, jag vill det, jag vill det, envisades hon.

– Men herregud, jag...

Död och pina vilka kval! Han slets mellan känsla och förnuft, kunde inte för sitt liv bestämma sig. Skulle han ge vika för den pockande nästan obetvingliga lusten att göra exakt det han visste, att Irene väntade att han skulle göra, eller skulle han lyssna till den varnande rösten i sitt inre, som påminde honom om att Irene var minderårig och alltså inte tillåten?

Och tänk, förresten, om nån fick reda på vad dom egentligen höll på med? Låt vara att den där jävla Maria på sätt och vis var orsaken till alltihop från början...

Minuterna segade sig fram. Han vred lite på huvudet och kikade på henne i ena ögonvrån.

Verkade hon inte ovanligt förförisk idag, där hon låg på soffan i sin prydliga blå skoluniform med vit krage och vita manschetter och en kjol så kort att den knappt täckte stussen ens? Och ensamma var dom också! Om telefonen ringt åtminstone och gjort slut på pinan...

Nåja, det hade ju aldrig hänt något farligt hittills så varför skulle risken behöva vara större den här gången? När allt kom omkring var det väl rätt oskyldigt, det dom höll på med, lite puss och kram dog hon ju inte av. Och han visste ju så väl var gränsen gick. Eller hur? Så vad tjänade det till att sitta så här och kämpa emot egentligen, lika gott att få det överstökad först som sist, han kom i alla fall inte undan...

Det kändes som ett starkt argument och nu blev frestelsen honom alldeles övermäktig. Han sköt stolen från bordet, reste sig och gick och la sig bredvid Irene på soffan, hon makade villigt på sig så att han skulle få plats.

Men han la sig på rygg och med armarna beslutsamt korsade över bröstet och höll sig fullkomligt stilla, inte så mycket som petade på henne en gång, samtidigt som han intensivt försökte tänka på något helt annat, till exempel telefonsamtal med kunder, vilka försäljningsargument han skulle använda och så vidare. Det var en sorts kompromiss.

När Irene insåg, att han inte tänkte göra några närmanden, i varje fall inte i första taget, vände hon sig på sidan, så att hennes läppar snuddade vid hans högra öra och han kunde känna hennes varma andedräkt. Han förstod, att hon ville, att han skulle kyssa henne.

– Lek med mej, sa hon.

Han protesterade lite lamt.

– Men det gör väl inget, va gör det, det kan du väl göra, sa hon.

Han vred på huvudet och kysste henne lätt på munnen. Hon smackade ljudligt som hon brukade, när de kysstes. Han hade alltid tyckt, att det lät obeskrivligt fånigt, när hon gjorde det, och han kom osökt att tänka på vilken motvilja han känt för henne första gången han kysste henne, därför att Maria TVINGAT honom att göra det.

Det hände strax efter det att han och Maria flyttat ihop.

En söndagsmorgon, när dom låg och drog sig lite längre än vanligt, kom Irene in och kröp ner under täcket i den breda dubbelsängen, så att hon kom att ligga mellan honom och Maria. Han ogillade det i högsta grad men höll god min för Marias skull.

Irene viskade något till Maria som hon tydligen inte ville att han skulle höra, dom tisslade och tasslade ihop en stund och plötsligt sa Maria:

– Irene tycker du är så söt, Dennis... kan du inte ge HENNE en puss, så blir hon glad?

– Nä, varför ska jag göra det? Utbrast han spontant. Det tänker jag inte alls göra.

Han hade märkt att Irene svärmade för honom och även om det smickrade hans fåfänga en smula, uppskattade han det inte alls, han kände sig besvärad och lite generad. Hennes trånsjuka beundran och hennes ständiga efterhängsenhet gick honom på nerverna helt enkelt.

Och nu fordrade Maria, att han skulle kyssa henne.

Okay, om det nu var så, att Maria ville att han skulle åta sig rollen som någon sorts ställföreträdande pappa åt Irene, så var han beredd att ställa upp, även om han ansåg sig vara alldeles för ung för det, men några intimiteter ville han under inga förhållanden veta av.

Men Maria gav sig inte, hon insisterade på att han skulle kyssa Irene och hela tiden låg flickan där med uppåtvänt ansikte och munnen lite öppen och väntade /hon hade polyper och andades alltid med öppen mun/ och efter några minuter började han otroligt nog att vackla, fast han sagt blankt nej först. Maria fick honom att känna sig vrång och ogenerös, så förfärligt kunde det väl inte vara att pussa flickan om han därmed beredde henne lite glädje, tycktes hon mena. Och till slut gav han efter och lät sina läppar snudda vid Irenes en bråkdels sekund och Irene trutade med munnen och smackade så att det hördes lång väg, förmodligen trodde hon att det var så det skulle gå till.

Efteråt lovade han sig själv, att han aldrig mer skulle låta sig övertalas att kyssa Irene, vad Maria än sa. Låt gå för den här gången, men sen fick det vara nog.

Det visade sig emellertid snart, att han gjort upp räkningen utan värden, för efter den första flyktiga kyssen ansåg tydligen Irene, att det hädanefter var fritt fram och allt oftare dök hon nu upp och ville ha en puss och en kram som det hette och om han då visade sig det allra minsta ovillig, fick Maria honom att känna sig som om han var en riktig drummel. Och blev hon inte nöjd med vad han presterade, och det blev hon sällan, fick han strax ta om. – Nej, inte så där, du kan väl visa lite mer, höll hon på. Du ser ju hur förtjust Irene är i dej, vill du verkligen göra henne ledsen... Vad är det? Är du RÄDD för henne? Det verkar nästan så...HÅLL OM henne då... Så ja, du kan ju...

Det var en form av indoktrinering. Och det fortsatte dag efter dag. Nu följde en tid, då han blev alltmer osäker på sig själv och på hur han egentligen ville ha det. Han visste varken ut eller in. Och han började så småningom tycka om att känna Irenes hårda, lystna mun mot sin. Irene både bjöd honom emot och väckte hans åtrå på samma gång. Och snart behövde inte Maria truga honom längre, han tog själv initiativ, fast i smyg. Och fortfarande låtsades han, att han pussade och kramade Irene av ren snällhet, lite farbroderligt och utan att uppleva något särskilt, flickan var ju bara tolv år, liten och outvecklad, han själv närmare tretti. Inte ens tortyr skulle ha fått honom att erkänna, att han numera njöt av de en gång påtvingade ömhetsbetygelsena.

Det här var ju en märklig utveckling, men han tyckte sig känna igen mönstret. Det mesta här i livet är ju en fråga om gradvis tillvänjning. Och det gäller inte minst erotik. Hade till exempel inte den några år äldre och mycket erfarna Maria lärt honom att göra bra ifrån sig i sängen? I början hade han nog varit en usel älskare i hennes ögon, men Maria hade vant honom vid raffinerade erotiska lekar, som tidigare ingett honom enbart avsmak, tills han lärt sig uppskatta dom. Och det här med Irene var i själva verket en ny sexuell variant som Maria hittat på. Ja, han blev efter hand fullkomligt övertygad om att Maria när allt kom omkring mer än gärna föreställde sig, att han vänslades med hennes minderåriga dotter. Det gav hennes eget kärleksliv en extra kick så att säga.

Det där var nog egentligen inte alls så konstigt och avvikande som det verkade, när han tänkte efter. Vi är ju alla sexuella varelser och sex kan ta sig snart sagt vilka uttryck som helst. Och var går förresten gränsen mellan det normala och det perversa?

Mjukt och varligt fick han Irene att lägga sig på rygg igen. Så välte han sig över och började kyssa henne gång på gång. Hon vispade med tungan i hans mun som han lärt henne.

Så långt brukade han gå men aldrig längre. Lite kyssande, lite smek, men bara ovan midjan, inte mer. Det blev alltid mycket korta herdestunder.

Men plötsligt slog honom en tanke: Om han skulle pröva hur Irene reagerade för smekningar NEDANFÖR midjan? Bara testa alltså inte något annat. Hon gillade ju att kyssas och var väl svärmiskt kär i honom på småflickors vis, men frågan var om hon egentligen hade några sexuella känslor?

I det sammanhanget erinrade han sig att han själv som liten grabb, han var kanske en sex sju år eller så, tyckt att det känts skönt och till och med fått erektion, när en ung, snygg tant en gång varit lite närgången. Men det kanske var annorlunda med flickor.

Liksom av en händelse lät han sin fria hand snudda vid insidan av hennes vänstra knä i en smekande rörelse. Han rörde handen i ultrarapid och hela tiden var han beredd, att genast rycka bort den, om hon visade minsta tecken till rädsla. Men i stället särade hon kraftigt på benen. Ett ögonblick tvekade han, så lät han handen glida vidare upp under den korta kjolen och in mot hennes sköte. Han smekte henne fjärlslätt. Och hon reagerade minsann. Och oblygt. Skrevade med benen ännu mer och andades häftigt som om hon njöt.

Efter en stund blev han djärvare och smekte henne under trosorna. Och hon förhöll sig fortfarande alldeles passiv, men när han försiktigt försökte tränga in med fingret, blev hon rädd och knep hastigt ihop knäna. Då avstod han.

Sekunden efter fick han orgasm, som han gjorde allt i världen för att dölja och sen hade han med ens fått nog han reste sig hastigt från soffan, stel som en eldgaffel och nu helt avkyld, gick ett par varv i rummet och tänkte efter, var ut i badrummet och slog sig till slut ner vid skrivbordet igen. Irene som förstod, att det roliga var över för den här gången, hade satt sig upp i soffan. Hon verkade lite besviken.

Nu ville han inte ens kyssa henne längre och ville ha ut henne ur rummet så fort som möjligt. Allting kväljde honom. Han hatade sig själv för vad han gjort. Irene, Maria och hela världen. Han skulle ha velat gråta. Värst var dock samvetsqualen. Han tänkte ofta på att han kunde förstöra Irene, han visste inte riktigt hur, men till exempel genom att väcka hennes slumrande sexuella behov alltför tidigt.

Det finns inget att dö för

Det konstiga börjar redan i entrén. Flickan i luckan mönstrar honom nyfiket och säger sen:

– Ni behöver inte betala inträde, ni kommer in ändå.

Han tror, att hon förväxlar honom med någon annan, någon mer betydande person, och skämtar:

– Det var värst, får jag komma in gratis, tänk om jag tog er på allvar va...

Och när hon insisterar blir han närmast förargad /han tycker inte om att väcka uppmärksamhet/ snäser av henne, skjuter fram jämna pengar och passerar. Egentligen förstod han inte förrän senare, för sent, vad som höll på att hända. Han borde ha fäst sig vid hennes egendomliga blick utan varje spår av skämtlygne.

Sen följde den vanliga rusningen efter en bra plats, han kan det vid det här laget.

Tillsamman med hundratals andra i samma ärende jagar han i väg utefter grässlätten med en hopfällbar stol under armen. När han funnit en fri plätt, slår han sig ner och placerar sin portfölj med termosflaska och smörgåsar bredvid, tar fram kikaren, en liten billig teaterkikare, de flesta andra har betydligt dyrare saker och börjar mönstra omgivningen.

Han är en halvgammal, blek fet karl med pussigt ansikte, skygg blick, ser lite ledsen ut, tillhör den där typen som alltid ser lite ledsen ut, pinad, lite förgrämd kanske. Nu är han i alla fall här, har fått en bra plats, kan ta det med ro. Han har gott om tid. Han tar upp en färdigbredd smörgås ur väskan och börjar tugga. Det är en fin lördag i april och han sitter och tänker belåtet på vad som väntar, SEDAN. Ett par dar ledigt, kunna gå hem och göra vad man vill och veta att man har våren och sommaren att se fram emot. Och bara det att veta att man har anförvanter i livet ännu, att man har vänner, inte många, men några i alla fall, att man inte är ensam, inte alldeles ensam ännu.

En bil kör fram, ser ut som en fångbil med dörrar i bak och chauffören samt en annan pistolbeväpnad uniformerad man stiger ut ur förarhytten, öppnar dörrarna i bak, faller ner en liten trappa och ut ur bilen stiger två andra män värdigt och lite dröjande men utan att någon för den skull behöver skynda på dem.

Han sitter så nära, att han mycket väl kan se dem men likväl håller han hela tiden den lilla teaterkikaren för ögonen och stirrar på dem andlöst, glömsk av omgivningen och med den där sugande ångestkänslan i maggropen han alltid får sådana gånger. De här skulle alltså dö... Den ene av dem är en liten skallig karl i den andre betydligt yngre, en välväxt ung man. Den yngre ser sig obesvärat och nyfiket omkring, så snart han klivit ur bilen. Hans uppträdande verkar utmanande nonchalant och självsäkert och med raska steg går han strax fram till pålen, där två soldater binder fast honom. Troligtvis är hans kurage tillkämpat men i alla fall, det kan inte undgå att göra intryck och det går ett sus av beundran genom åskådarmedlen. I själva verket spelar han över, antagligen fruktar han så starkt att förlora kontrollen över sina nerver, att bryta samman, att han just därför tillgriper detta nästan osmakliga övermod inför döden.

Den äldre mannen däremot visar upp en helt annan, så att säga mer normal attityd en sån här gång. Han förefaller apatisk, slutet i sig själv, stirrar i marken, verkar hopsjunket, snarare skrider än går fram till sin plats vid den tomma pålen.

Han skruvar frenetiskt på kikaren för att få se mannens ansikte, han måste se hans ansikte. Han får mannen så nära in på sig i kikaren, att han nästan faller baklänges. Det är det vanliga: Slappa uttryckslösa drag, tom blick, inte ett spår av vare sig hjältemod eller feghet, bara total resignation. Inom en minut ligger jag livlös på gruset, men ni andra lever, ni lever och solen skiner, livet går vidare utan mig. Han tittar på honom länge och ryser, så ser en människa utan hopp ut, tänker han. Men å andra sidan: Det är ju ingen konst att dö, alla dör ju, tänker han sen.

Han håller kikaren envetet riktad på den lille skallige mannen hela exekutionen igenom, sen lägger han undan kikaren och tar fram ytterligare en smörgås ur väskan.

Så där gör han alltid, vanligtvis dör två åt gången med en halvtimmes eller en timmes mellanrum. Han väljer ut en av dem som "sin man" kanske den han omedvetet identifierar sig själv mest med och håller honom sen under trägen observation ända till det ögonblick, då han ligger hopsjunken nedanför pålen.

Han hinner inte tugga länge på smörgåsen förrän nästa par dyker upp: Det är många som ska dö den dagen, man forcerar takten. När han sett ett halvt dussin dö får han plötsligt lust att röra på sig ett tag, tar fällstolen under armen och lommar pustande iväg för att söka upp en toalett.

Det är när han kommer tillbaka från toalettbesöket som, det händer. Han ser en bil stå med avslagen motor, en av de vanliga dystra fångbilarna, vid en av pålarna står en man surrad och väntar i resignation på att dö, den andra pålen är tom, en egendomlig stillhet råder, en metallisk röst ropar upp ett namn i en högtalare, gång på gång, allt verkar väntan, spänd väntan. Men han låter sig inte bekomma, han söker upp samma plätt på grässlätten som förut, konstaterar förnöjt att ingen inkräktat på den, fäller upp stolen, slår sig tungt ner och börjar fumla med kikaren. För en gångs skull är han omisstänksamt lugn, han med sin eviga oro, sina föraningar om olycka jämt, han borde ha förstått. Plötsligt står någon framför honom och säger i skarp ton:

– Nåå?

Han tar ner kikaren och bara stirrar, vad vill karln?

– Nååå? säger mannen igen, som är någon sorts officer, hur blir det?

– Hur det blir? svarar han förvånad och förstår ingenting. Jag sitter ju här och ser på, tillhör publiken och... plötsligt tystnar han bestört, åter hör han den metalliska rösten, det är hans namn som ropas ut i högtalaren. Gång på gång.

– Nä, säger han och halvreser sig från fällstolen, vit i ansiktet, det här är ett misstag, ett oerhört misstag, jag tillhör publiken, jag har köpt biljett, titta här, och han gräver förtvivlat i fickorna för att hitta biljetten.

– Vi begår inga misstag, svarar officeren kallt /han upptäcker nu, att det är chefen för exekutionsplutonen som står där/. Stämningen bland publiken börjar nu hastigt bli irriterad, man visslar och stampar, han vet vad det betyder: Det ska inte dröja länge, förrän man släpar bort honom med våld, han har sett det ske förr. Han grips av panik:

– Men jag har inte fått besked, skriker han upprört, det här är orättvist, jag har inte fått något besked, besked ska man väl få i alla fall...

– Äh, försök inte nu, avbryter honom officeren ovänligt, besked har ni fått precis som alla andra, inget undantag har gjorts för er del...

Tankarna står stilla i huvudet på honom: Han gör krampaktiga försök att minnas, kanske har han fått besked, kanske inte, det var ju något krångel vid entrén, kunde det vara...? Hur som helst måste han vinna tid.

– Jag vägrar att dö, utbrister han desperat, jag har inte hunnit med något liv ännu, jag är bara tjugo år!

– Bara tjugo år, härmar officeren hånfullt, ni är väl minst det dubbla.

Spridda skratt bland publiken.

– Å herregud, flämtar han och vet i samma stund att mannen har rätt, å herregud, och jag som nyss var liten pojke, jag minns tydligt...

Och tillintetgjord sjunker han ner på stolen igen, sitter där och flåsar av ångest, sitter som fastklistrad för att vinna tid. Tid.

– Åren bara gick, säger han ångestfullt, ni vet hur det är allesamman, åren bara går och går, man kommer inte loss...

Men han möter ingen förståelse någonstans, folk stirrar på honom utan att svara, en del miner av förakt andra av likgiltighet.

– försök rycka opp er karl, säger officeren kärvt, för ni vill väl inte, att vi ska bruka våld.

– Ett par år till kunde jag fått, ett par år, det hade inte varit orimligt begärt, säger han andlöst.

Officeren:

– Det är slut nu.

– Jamen, det finns inget att dö för i ett sånt liv som mitt, bölar han, det är fyllt av besvikelser, jag har aldrig levt.

– Ja, så heter det ju alltid, svarar officeren trött, men på fyrtio år...

I samma ögonblick upptäcker han sin åldrige far i folkhopen, en gång en kraftkarl. Alla är där plötsligt, vänner, ovänner, för att se honom dö. Han repar lite mod:

– Gör något flämtar han, hindra dom...

Fadern svarta riktar sig inte till honom utan istället mot publiken:

– Den gossen, börjar han i hätsk ton, men avbryter sig sen, mörkröd i ansiktet av vrede.

Och så vänta att jag skulle...JAG.../orden stockar sig/. Nej, sannerligen inte, avslutar han med emfas. Ser lidande ut.

Han vänder sig till officeren:

– Snälla herr officer, får jag bara vila lite, så ska jag komma strax, bara en liten stund ännu...

Och officeren, en human man innerst inne, ger honom verkligen en frist och går avsides, trots publikens våldsamma protester. Han har snabbt gjort sig impopulär, indignationen växer runt om. En okänd reser sig från sin plats och ropar ursinnigt:

– Din förbannade kruka, jag skulle villa spotta dej i ansiktet din förbannade kruka, din förbannade kruka.

Nu gäller det emellertid för honom att begagna tiden, han måste bli herre över sin bottenlösa skräck, han vill inte dö som ett kräk i alla fall, han vill vara till lags. Och så jagar han paniskt efter något att haka upp modet på, först försöker han be, knäpper sina feta små händer och säger:

– Käre Gud... Sen är det stopp, han hittar inga fler egna ord, han är för spänd, för skräckslagen. Då tar han till Fader Vår, någonstans ska han ju börja...

– Fader vår som är i himlen...

Men han känner, att det inte når fram, att han inte kan, så försöker han igen:

– Fader vår, kraxar han. Fader vår som är i himlen...

Han försöker gång på gång men han känner hela tiden, att det är meningslöst, han kan inte tro, till sist ger han upp.

– Tänk i alla fall, säger han uppgivet, när jag var barn bad jag jämt, jag bad och bad, såg Gud överallt där jag gick, i tapetmönstret, uppe bland molnen i skyn. Men nu...

Sen prövar han andra vägar. Han försöker hitta något som gett livet mening, något som kan försona honom med tanken på döden, något att ty sig till in i det sista.

Och så gör han ett överslag av alla åren, åren kan ju inte ha gått spårlöst förbi i alla fall...

Men minuterna rinner iväg, han kan inte tänka klart, till sist ropar han upphetsat:

– Hjälp mej nån, finns då ingen här som kan hjälpa... Då dyker en karl upp, ormar sig väg genom hopen.

Det är en lång, mager man som han aldrig sett tidigare med ett fromt, lite närsynt utseende, kanske en präst, ingen vanlig människa i varje fall. Mannen lägger armen över axlarna på honom, där han sitter och vändas på fällstolen, talar lugnande och förtroligt till honom. Han är tacksam för prästen, det är en medmänniska som vill honom väl, äntligen, i den förtärande ensamheten, publiken är ju fientlig...

– Du har fel, säger prästen milt, på fyrtio år måste det finnas något, gäller bara att hitta det, skräcken gör dej blind, säkert finns det något värdefullt i ditt liv, fast du inte ser det nu, kanske aldrig sett det.

Det låter så övertygande, när prästen säger det, han vill så gärna tro, att det är sant och så försöker han på nytt, rabblar nervöst högt för att få fart på tankarna, prästen småpratar lite och hjälper till...

– Arbetet, kanske det...? undrar prästen.

Men tanken på arbetet inger honom bara avsmak.

På arbetsplatsen var han den som aldrig avancerade, den ständigt förbigångne, den evige kverulanten.

– Arbetet, säger han och spottar ut ordet hatfullt, och tänker på tristessen, vantrevnaden. Det var bara en födkrok, uthärdligt, därför att jag visste att många andra hade det likadant, inte mer. Jag plågades alltid av det totalt meningslösa i allting. I att dagarna bara gick utan att... Nä, avbryter han sig sen tvärt, det måste finnas något annat, något som verkligen betytt något, något som kan ge tröst nu, men vad? Vad?

– Äktenskapet, säger han sen samtidigt som han ser nästan bedjande på prästen, kanske det i alla fall...? Och han blir genast lite hoppfullare, han var ju gift en gång upplyser han prästen.

För visst fanns det stunder av ömhet, av sympati. Det hade aldrig behövt gå så olyckligt, utvägar fanns, säger han. Eller var det bara en kamp om övertag, när allt kom omkring. Vi var i alla fall hemskt kära i varann i början, försäkrar han prästen trohjärtat, och vi passade för varann, vi var så lika egentligen, vi förstod varann, allt var så bra, ända tills...

– Men kanske en försoning skulle...?

Nä, säger han sen missmodigt men eftersom han inte vill lämna någonting oförsökt så ropar han på henne, först lite försagt:

– Monaa! Och hon är där, befinner sig bland publiken, men hon hör honom inte eller vill inte höra, ser åt ett annat håll. Står lite avsides och samtalar med sin nye make.

– Monaa, ylar han, jag ska dö strax och...

Nu kan hon inte gärna låtsas som om hon inte hörde längre men hon svarar fortfarande inte, ser bara besvärad ut.

– Vi var i alla fall lyckliga ett tag i början av vårt äktenskap, var vi inte? Försöker han. Var vi inte?

Äntligen svarar hon, fientligt.

– Men det där är ju så länge sen...

Han mörknar.

– Ni har hunnit med en massa förståss du och den nye, säger han anklagande, rest och så, du ser ut att ha fått det bra också, men jag...

– Ja, du har ju alltid tyckt synd om dej själv, biter hon av hånfullt.

Han låtsas inte höra, fortsätter ivrigt:

– Jag kommer ihåg, att du ofta sa, att du aldrig skulle glömma mej, att jag alltid skulle ha en plats i ditt hjärta, att att...

Hustrun gör sig snabbt osynlig i folkhopen, han stirrar efter henne med tom blick.

Sen sitter han några ögonblick som slocknad, fullständigt apatisk, men prästen vill inte ge upp, inte ännu:

– Tänk på när du var barn då, uppmanar han, det brukar alltid finnas nåt i barndomen.

– Nä, det finns inget där heller, svarar han tonlöst.

Bland åskådarna tilltar otåligheten, han är upphetsad efter samtalet med hustrun, andas flåsande, oväsandet runt om skärnar upp honom ännu mer. Paniken ligger på lur.

– Försök att andas lugnt, säger prästen uppmanande, ut in, ut in, så ja, djupa andetag.

Han lydde som ett barn, andas ut och in i djupa andetag, ut in, ut in.

– Känner du dej inte lite lugnare nu, undrar prästen /eller vad han nu är för något/.

– Joo, det gör jag nog, svarar han mellan torra läppar, men låter inte övertygad, vill bara inte såra den hygglige mannen. Tar sig åt magen, lossar svångremmen som spänner åt.

– Konstigt att det alltid sitter i magen, säger han och försöker le mot prästen, känner själv att leendet blir en grimas bara.

– Föresten har jag alltid haft besvär med magen, jag minns,...vevar han på, hysteriskt.

– Jaja, avbryter prästen, det brukar vara så. Vill inte ge upp, inte ännu. Vad säger du om barndomen då, kan du hitta barndomen? Tänk på när du var barn!

Han rannsakar minnet hårt och minns en känsla, en känsla av att vara omtyckt och duktig, den gången när han kom hem med så fina betyg från skolan. Far och mor var stolta, de köpte en bakelse åt honom. Han ler lite blygt och det ser nästan ut som om han har glömt att han ska dö:

– Jag mins en gång...

– Försök hålla fast vid det minnet, uppmanar prästen ivrigt, välmenande som han är.

Han gör några krampaktiga försök men lyckas inte.

– Nä, jag känner att det inte går, säger han missmodigt.

Plötsligt står de framför honom som vuxna ur marken: Två handfasta karlar, soldater, och så den humane officeren.

– Beklagat, säger officeren, beklagat djupt men nu...

Han grips av panik.

– Nä, protesterar han, kommer ni så snart, jag skulle ju få...

– Ledsen, upprepar officeren, men vi kan inte vänta längre.

– Jamen, det finns inget att dö för i ett sånt liv som mitt, prästen och jag...

Ingen vill emellertid lyssna på honom längre, prästen har gjort sitt, man har fått nog. På ett tecken från officeren hugger de två soldaterna tag i honom, rycker brutalt upp honom från stolen som välter, kopplar hans armar och tvingar honom att röra sig framåt.

– Det finns inget att dö för i ett liv som mitt, ylar han, det finns inget att dö för...hjälp mej nån...

Händerna bakbinds, sen surras han vid pålen, allt går snabbt och vant, man vill ha det fort över nu, till slut knyter officeren en bindel för ögonen på honom: I obeskrivlig vanda ser han en sista gång dagen skymta, sen är allt svart: Man lämnar honom med raska steg, han är ensam i mörkret.

– Det finns inget att dö för i ett liv som mitt, bölar han, inget att dö för...

Sen sköt de.

Syrenen till henne

Han drog henne till sig och kysste henne, men släppte sedan genast. Hon vände sig inte bort, förhöll sig helt passiv. Han undvek att se på henne och hjärtat dunkade, det hade börjat dunka redan innan han kysste henne. Tänk om man skulle...? hade han plötsligt tänkt och så började hjärtdunkandet. Han undrade om hennes hjärta dunkade också.

De satt tysta några sekunder. Så lät han handen liksom av en händelse snudda vid hennes ben nedanför knät, det blev bara en lätt snabb smekning och inte längre än till knät, där drog han bort handen som om det bränts.

Fortfarande rörde hon sig inte, satt stilla som en bildstod, gjorde ingenting för att hindra honom. Egentligen var det märkvärdigt, tänkte han, att hon aldrig försökte hindra hans närmanden.

Hon sa bara, strax efter det han snuddat vid hennes ben, i en flämtning:

– Om vi inte vore syskon ändå...

Så kunde vi få varann. Det sista sa hon inte, men han förstod, att hon menade det.

Som alltid när deras närmanden nått en viss gräns började nu hans förnuft tala. Han tänkte:

Hon är lika villig som förr. Och nu är hon sannerligen ingen oskuld, som då. Inte jag

heller. Vi är bittra och cyniska och olyckliga. Då var vi bara olyckliga, gränslöst olyckliga.

Men samtidigt barn. Hysteriskt rädda för den hetsande sexualitet som brände i oss, så snart vi kom i närheten av varann. Nu är vi inte rädda längre. Men bittra, olyckliga, förlorade.

Han lutade sig bakåt och var efter ett ögonblick långt borta från all erotik. Längre satt de bägge två och teg i halvmörkret, hon avvaktande och orörlig som förut, han helt absorberad av sina tankar. Men plötsligt blev han medveten om systemens närvaro igen. Han upptäckte, att hon låtit kjolen glida upp en bit ovan knät, knät han rört vid. Han satt som förstenad och en våg av sinnlighet sköljde över honom. Och om och om igen tänkte han: Hon måste ha gjort det med vett och vilja, med vett och vilja. Hon provocerade honom alltså.

Han satte sig hastigt upp och betraktade henne förstulet från sidan. Hon hade lutat sig bakåt mot soffans ryggstöd och när hon såg honom räta på ryggen och vända sig mot henne, slöt hon ögonen för att slippa möta hans blick. Han satt och stirrade på henne obeslutsam och frestad: Ville, ville inte, ville, ville inte. Men HON ville nog. Åtminstone lite smek.

Just när han bestämt sig för att resa sig upp och lämna rummet för att få ett slut på pinan, böjde han sig hastigt fram och kysste henne igen mycket lätt. Som vanligt rörde hon sig inte, värjde sig inte, men var heller inte aktiv.

Så sa han med hes röst /han blev alltid hes när han var upphetsad/:

– Underligt, jag har egentligen aldrig velat ha någon annan än dej.

– Jamen Eivor ville du väl ha, henne var du ju kär i, invände hon blott.

Han gjorde en irriterad grimas.

– Kär var jag väl, drog han på svaret och tänkte i detsamma: Hur kan hon påminna mig om Eivor just nu. I själva verket var hon väl svartsjuk på Eivor, han hade misstänkt det länge.

– Jag har i alla fall alltid känt en d r a g n i n g till dej, avgjorde han till sist för att komma bort från den obekväma frågan.

– Men jag är ju din syster, hur kan du känna dragning?

– Än du då? bet han av och då teg hon.

Sen drog han det där om den öde ön igen. Om två människor sätts iland på en öde ö, när de är barn, en pojke och flicka, syster och bror, tror du då att dom av någon gudomlig ingivelse aktar sig för att ha något med varann att göra?

Och förresten, i litteraturen hittar man massor av exempel. Och så började han lägga ut texten. Säga vad man vill, men svada hade han alltid haft.

Förr svarade hon bara: Vad du vet mycket. I en obetalbart naiv ton, full av beundran. Och lät oskyldig, fast hon sannerligen inte var mer oskyldig än han. Hon ville det minst lika mycket som han. Nu avbröt hon honom, innan han ens hunnit haspla ur sig hälften av vad han tänkt säga.

– Du behöver inte övertala mej, sa hon bittert, jag vill nog må du tror.

Han slutade tvärt sin operation övertalning, satt stum, förvirrad. Och nu upptäckte han för första gången, att han egentligen aldrig velat något mer än prata om det, velat bryta hennes motstånd, om det nu fanns något, men han hade aldrig velat gå längre än så. Och fortfarande ville han bara snudda vid det oerhörda, inte mer.

Och så fann han sig ställd mot väggen, sätt igång bara, vad väntar du på? Du behöver inte prata och prata. Jag ligger gärna med dej, fast du är min bror, nu har jag varit med andra män och är inte rädd. Och vad förlora? Vad har en sån som jag att förlora? Och han tänkte på hur mager hon blivit.

Det började en sommar för länge sen...

Han mindes den som barndomens varmaste sommar med tryckande hetta och en ständigt lika blå himmel. Och systemen i shorts och solsnibb hela dagarna, de nakna axlarna svartbrända av solen.

Förr brukade de få ägna större delen av skollovet till lek, precis som andra barn med välbeställda föräldrar. Men denna sommar hade föräldrarna bestämt att de skulle ägna sig åt studier. Håglösa och uttråkade fick de sitta och skriva och räkna sida upp och sida ner under den bästa tiden av dan, medan bad och annat fick förläggas till sena eftermiddagen eller kvällen. Så blev de isolerade, utestängda från naturlig kontakt helt hänvisade till varann.

Och det var väl det som blev det ödesdigra den här varma, torra sommaren. Och under dess vackra dagar började hans intresse kretsa kring systemen. Plötsligt fick han ögonen på henne, där hon satt i gräset och läste, i shorts och solsnibb. På en gång tedde sig hans situation uthärdligare: Här hade han ju inom omedelbart räckhåll vad han i alla fall mest av allt tränade efter, saknade, en flicka.

Och systemens tankar gick åt samma håll. Som det nu var kände sig också hon ensam, olycklig, utestängd, låt vara att hon inte hade en hälsa att skämmas över.

När allt kom omkring hade han skäl vara tacksam mot föräldrarna. Hade inte systemen hållits borta från alla jämnåriga, skulle han ju inte haft henne för sig själv en sån här gång.

Allt oftare började han nu göra sig ärende till systemens rum om kvällarna. Sen satt de i timmar tillsammans och tittade på gamla fotografier eller läste högt för varann ur någon bok eller bara satt tysta. Men något rejält närmande blev det aldrig, ty så snart han, driven av en fysisk åtrå han inte kunde, inte ville, lägga band på, tänkte röra henne, greps han av en så måttlös ängslan, att han måste avstå.

Och i ensamheten torterades han av våldsamma samvetskval över den brottsliga böjelsen, lovade sig själv heligt och dyrt att aldrig mer...men en ny dag med stekande sol och systemen i tätt åtsmitande shorts och en förtärande utanförkänsla tände ny lust.

Systemen var den djärvare, uppträdde utmanande, exponerade sin slanka flickkropp, så ofta han fick tillfälle, klädde gärna av sig, innan han hunnit lämna hennes rum på kvällen. En gång frågade han henne rent ut, om han fick krypa ner i sängen till henne.

– Klart att jag skulle villa, svarade hon, klart att jag skulle villa.

Hela sommaren lekte han upphetsat med tanken.

Hon gjorde inget motstånd, när han tog henne om axlarna, hon liksom föll ihop. Och sen när han prövade:

– Kan du inte ta av dej kjolen?

– Jo svarade hon utan att tveka. Hon rörde sig inte. Men inte heller hindrade hon honom. Efteråt kände han ingenting annat än avsky för henne, för sig själv.

Han satt och klädde på sig med tafatta ryckiga rörelser, såg stint i golvet, välsignade mörkret, han hade velat springa sin väg, långt, långt bort av skam, av vånda, men han kunde inte, fick inte. Jävla jänta, tänkte han hätskt om systemen, det var du som förmådde mej till sist, det var ditt fel. Och när han gick var han övertygad om, nästan övertygad om, att de aldrig mer skulle ha varandra. I varje fall så skulle det dröja mycket länge. Flera år gick, de slutade skolan, började arbeta, flyttade hemifrån. Han träffade henne inte så mycket, bara på middagar hos föräldrarna. Men han tänkte ofta på henne, undrade hur det var med henne. Det vore ju egentligen bara att ringa eller besöka henne, men det tog emot.

En dag blev det emellertid så att han hade ett ärende i närheten av hennes bostad. Han fick ett infall och gick dit och ringde på dörren. Hon ropade och frågade:

– Vem är det? Hon lät glad över att det var han, öppnade insvept i en badkappa och ilade strax tillbaka till badrummet.

Han gick in i vardagsrummet och slog sig ner. När han sett systemen i badkappan, hade han fått sig en stöt. Han skulle bara dricka kaffe, prata och sen gå, sitta i köket, där solstrålarna letade sig väg mellan köksgardinerna, och prata. Systemen dröjde, så kom hon äntligen in, hade ordnat håret men inte klätt sig. Han hade hoppats, ja han hade suttit och önskat, trodde han, att hon i alla fall skulle klä på sig efter badet. Och helst inte den åtsittande söta klänningen utan något mer stabilt. Men hon hade fortfarande bara badkappan.

– Vill du ha kaffe? sa hon tonlöst.

– Ja tack. Men det är inte så bråttom. Jag har inte tagit någon lunch och jag sa åt chefen, att jag skulle gå några ärenden åt en kund efteråt. Plötsligt var han mindre intresserad av att dricka kaffe.

Hon gjorde i ordning kaffet men dukade fram på bordet framför soffan i vardagsrummet hon ville inte sitta i köket, sa hon.

Systemen satt och hukade över bordet och gjorde ingenting för att locka eller fresta honom. Han stirrade på badkappan som glidit isär lite upptill och blottade de nakna bröstet, när hon lutade sig fram över kaffekoppen. Ingen hade så fin och fast byst som hon, tänkte han andlöst. Eivor låg i lä och ingen så vacker mun heller för den delen. Plötsligt startade det fördömda hjärtdunkandet som på kommando, han blev alldeles vimmelkantig, det flimrade för ögonen, tungan klistrade vid gommen, han pratade på om allt möjligt för brinnande livet men utan att längre ett ögonblick tänka på vad han sa, bara för att kamouflera sin stigande upphetsning...

Han flyttade sig nervöst lite närmare henne. Nu kunde han omöjligt längre dölja hur det stod till med honom och han skämdes gruvligt och trots att hon redan varit hans en gång, vågade han inte för död och pina lyfta armen några centimeter för att röra vid henne, orkade helt enkelt inte, armen var tung som bly, han kände sig sjuk av spänning.

Plötsligt vände hon ansiktet mot honom och såg förvånat på honom. I samma ögonblick böjde han sig klumpigt fram och snuddade med sitt heta ansikte mot hennes och andades tungt och så sa han hest och onaturligt:

– Jag vill ha dej...

Han tyckte själv det lät vidrigt men han kunde inte hejda sig. Och hon rätade genast på ryggen, lutade sig bakåt mot soffkuddarna och såg resignerad ut men alldeles lugn samtidigt, passiv. Han böjde sig över henne, så fördömt, att han alltid skulle vara lika upprörd och hon nu så lugn! Han rörde vid badkappan, hon var naken inunder.

Då tog hon tag i honom och sa:

– Paul, du har hjärtklappning, du darrar ju i hela kroppen...

– Ja ja, sa han och hade velat gråta plötsligt. Det låg så mycken ömhet och värme i hennes ord, så mycken tröst...

När han sen stod i hallen och tog på sig överrocken för att gå, kom hon efter honom. Vad ville hon nu då, tänkte han. Aldrig mer skulle han sätta sin fot här igen. Varför skulle hon plåga honom med att komma ut här i hallen? Hon såg på honom, hur han kände det och plötsligt tog hon hans hand, tryckte den lätt och sa i nästan saklig ton, torrt:

– Kan du inte försöka glömma, att jag är din syster?

.– För min skull eller för din? Han sa inget mer, stod bara och teg med hatten i hand, undvek att se på henne och tänkte: Låt mig få gå då någon gång, låt oss sätta en gräns för pinan.

– För bådas vår skull, sa hon.. du har ju så ofta talat om för mej, att det inte ligger något märkligt i att att... varför tror du inte själv på det nu, Paul?

Hon ville bli uppvaktad, ha ömhet kanske, tänkte han något mindre elakt. Hon var sjuk, hur sjuk visste han inte, men sjuk, märkt för livet och hon fick behandlingar som ingen ville tala högt om, kanske på radiumhemmet.

Plötsligt föll hon ihop och började snyfta hjärtskärande. Stod och grät med bortvänt ansikte, han var tacksam, att hon hade den goda smaken, att inte kasta sig om halsen på honom, som hon skulle ha gjort, om han varit en riktig älskare.

– Jag kan inte leva utan dej, du är allt jag har, snyftade hon.

– Såså, det ordnar sig nog, svarade han idiotiskt, så snart du repat dej och blivit frisk igen...

Men hon bara ruskade på huvudet gång på gång och fortsatte att snyfta med bortvänt ansikte, satt i en hukande, inte särskilt vacker ställning och med de nakna tårna inåt.

Herregud, så beklämmande övergiven hon verkade. Och så ensamma de var bägge två, föresten, till och med tillsamman en sån här gång. De kunde inte övervinna känslan av dödssynd, av vämjelse, inte komma till varann EFTERÅT. Hon kanske, men aldrig han, för honom blev det bara rått och vulgärt alltihop. Han kunde omöjligt värja sig för råheten. Och hon tiggde om ömhet. Så gick han då, dröjande, hade svårt att stänga dörren efter sig, kände sig som om han övergav en dödssjuk, en drunknande.

Nu sviker jag henne, tänkte han, när hon verkligen behöver mig, men när jag åtrår henne då...

Det blev inte av att titta upp igen. Han ville komma som en bror, intala henne mod, bygga upp, det fanns så mycket att peka på, utvägar, det fanns det ju alltid. Men gick han dit så...nej det var bäst att låta bli. I varje fall ville han avvakta ett tag.

Inte blev det av att ringa heller. Flera gånger slog han visserligen numret till hennes våning, hörde signalerna gå fram, men la strax på telefonluren igen utan att invänta svar. Vad skulle han säga egentligen? Han som alltid haft en sån svada, nu var han rådvill. Hur tröstar man en dödssjuk? När han innerst inne är ute i egna ärenden, vill själviskt utnyttja? Eller själv är den svagaste på jorden, ett litet eländigt kräk.

En dag under senvintern köpte han en stor bukett syrener åt henne. Det var en solig, nästan försommarvarm lördagseftermiddag i slutet av mars och trots det mördande jäktet på stan inför det stundande veckoslutet, ändlösa bilköer i city, trängsel på trottoarer och i butiker. Det låg något av glättig förväntan i luften: Våren var i antågande.

Naturligtvis var syrener dyra så här års och köpet tog ett djupt grepp i hans magra kassa. Men plötsligt kände han, att han helt enkelt måste hitta på något för att glädja system, när det nu äntligen såg ut att bli vår och alla var så glada.

Han greps av våldsamma samvetskval för hennes skull. Minnet av hur hon stått och gråtit så förtvivlat utan att söka tröst hos honom, fast hon inte velat högre, behövt så väl, brände i honom som en anklagelse. Här hade han hållit sig undan i månader, hämnats på henne för att hon brutit samman, lämnat henne att klara sig bäst hon gitte. Ensam hela dagarna i sin våning. Hon kom ju nästan inte utanför dörren. Han blev hyperängslig. Varför hade han inte ringt åtminstone. Ringt kunde han väl ha gjort, att tala i telefon hade ju inte inneburit några risker. Hon hade ju ingen annan än honom. Och han hade ingen annan än henne. Tänk om...? Vad hade han sen?

Han skulle aldrig någonsin våga träda över tröskeln till andra människors boning, alltid förbli ensam. I ivern att han skulle komma igen, hade hon lämnat honom en nyckel sist. Det var bara att kliva på den här gången. Det slog honom emellertid genast hur tyst och ödsligt det verkade. Han tittade mot kapphyllan, jo, hennes kappa hängde där men... Han dröjde några sekunder i hallen med syrenbuketten i handen utan att hänga av sig rocken. Så överraskad hon skulle bli, tänkte han, lite ömhet till sist, inte bara erotik. Så sköt han upp hatten i pannan och stegade in. Hon låg på sängen i sovrummet, fullt påklädd, men utan skor eller tofflor, det blonda hårsvallet glittrade i den bleka marssolen, hon låg alldeles stilla...

Han hejdade sig tvekande på tröskeln ett ögonblick, så gick han fram till henne utan att säga ett ord. Ställde sig vid fotändan och betraktade henne, länge.

Systemen låg på rygg i sängen utsträckt i hela sin längd. Hon var oändligt mager, blek, helt utan färg, allting flöt ihop i soldiset: De halvslutna ögonen, läpparna, håret. Hon var skelettmager, tänkte han, händerna var som klor, läpparna skinnflådda, totalt färglösa, oaptitliga. Han stod länge med blommorna i handen med rock och hatt på och bara teg. Grät inte, sprang inte iväg till telefonen för att ringa efter läkare. Sånt gör man bara i normala fall. Så tänkte han gå igen. Gick ut i köket och tog ett glas vatten, satt några minuter på en stol och tänkte. Ängestfullt och resignerat på samma gång. Det fanns ju inget att göra.

Han kunde inte prata med henne, inte bygga upp, inte trösta, allt det där han föresatt sig på vägen dit. Och inte kela heller för den delen. Hon var borta för alltid.

Så reste han sig beslutsamt, gick ut i rummet igen, där systemen låg, tog försiktigt bort papperet kring de vita och blå syrenkvistarna och placerade dem varsamt på hennes bröst: Det såg lite patetiskt, lite egendomligt ut, i synnerhet som hon höll armarna slakt utsträckta utefter sidorna, men i alla fall...

– De får undra, tro vad de vill, sa han halvhögt till sig själv och nu kom tårarna. Men det var i alla fall för hennes skull jag köpte syrenerna. Och hon ska ha dom!

Sen gick han.

Rummet

Så fort modern stigit innanför dörren hade han blivit glad, lugn och glad med ens. Och som vanligt, när modern kom på besök, var det feststämning. Hon dukade fram en massa godsaker, ingenting märkvärdigt, bara lite hemlagat men i alla fall. Sen drack de kaffe.

– Va goda muffins mamma har bakat, sa han och grinade med hela ansiktet.

– Tycker du, svarade hon och såg glad ut hon också.

Så där hade de sagt varje gång hon var där, kanske hundra gånger, men de tröttnade aldrig på det.

Efter kaffet struttade han omkring i rummet, medan modern satt liten och nätt i en soffhörna. Han kände sig upprymd, hoppfull och som oftast, när han var på det humöret, måste han skryta litet. Inte för sin egen skull precis, utan för hennes, för att göra henne glad, hon hade ju gått där så länge, nu började hon bli gammal. Han travade fram och tillbaka på golvet med händerna på ryggen och såg betydande ut och talade högstämt om det oerhörda, om det märkliga med just hans liv, om framtiden. Ibland stannade han tvärt framför modern, där hon satt och lyssnade blivit i soffan, slog ut med handen i en vacker gest och sa: En dag ska du få se. Allting cirklade kring detta: En dag..

När han hållit på och pratat i ett par timmar utan uppehåll, började modern visa tecken till trötthet.

Kanske hade hon inte följt med så noga heller men det betydde nu inte så mycket.

– Du har det riktigt fint häruppe på rummet, avbröt hon honom till sist och såg förtjust ut.

– Ja, och så fin utsikt, svarade han ivrigt. Har mamma sett sån fin utsikt, kom så får mamma se...

Och så drog han henne fram till fönstret och tillsammans hängde de över fönsterkarmen och tittade ner på myllret av människor och bilar. Nästan hela staden utbredd sig för deras blickar. Närmast hade de en stor öppen plats med ståtliga byggnader och breda trafikerade avenyer, som utgick i solfjäderform åt alla håll.

Lite längre bort skymtade kanaler i all oändlighet. Och allt badade i sol, hela staden var formligen indränkt i solglitter. Plötsligt började han ropa som han gjort många gånger förr:

– Hallå därnere, hallå därnere, hallå därnere...

Men ingenting hände, ingen låtsades i varje fall om att de hörde honom. Han blev grymt besviken:

– Dom brukar titta upp och vinka må mamma tro, försäkrade han, men nu....

– Det var nog trafikbullret, tröstade modern.

Ingen brydde sej om mej, tänkte han förtvivlat, kunde dom inte ha brytt sej om mej nu när mamma såg på, min lilla snälla mamma, hon har väl inte gjort dom nåt ont i alla fall...

Och han tog henne bort från fönstret nästan med våld för att inte den glada stämningen skulle hinna brytas, för att inte förstöra intrycket av NÄRA SEGER...

– Rummet, sa alltid modern, rummet. Precis som om han bott i ett rum, vilket som helst, och bara haft att gå ner och handla upp lite mat, när det roade honom eller över huvud taget kunde komma och gå som han ville.

Det hände att han förlorade behärsknigen, sak samma hur glad han var över moderns besök:

– Varför ska mamma alltid tala om rummet, kunde han plötsligt brusa upp. JAG ÄR JU INSPÄRRAD...

Och i nästa ögonblick var han i fullt uppror:

– Ser inte mamma, att jag är tvingad att stanna här, att åren går och går, att jag dör genom decennier... Han var vit i ansiktet av vrede:

– Varför ljuga och försköna, skrek han, varför inte säga som det är, men mamma har ju alltid föredragit lögnen, inte sant...

När han väl kommit igång i den stilen kunde ingenting i världen hejda honom längre. Han anklagade och förbannade allt och alla, rasade som en besatt, tills det svartnade för ögonen på honom och han inte orkade mer, eller tills han plötsligt upptäckte modern i ett hörn, liksom hopkrympt av outhärlig smärta för hans skull, då tystnade han tvärt.

Efter ett sånt vredesutbrott tog det alltid ett par dagar, innan han kom i balans igen.

Modern fortsatte emellertid att besöka honom och hennes visiter avlöpte nästan alltid på samma sätt: Han levde upp för en timme eller två, talade högstämt om framtiden, sen följde vanligen ett utbrott av dåligt humör, till sist utmattningen och den långsamma återhämtningen.

Så gick några år.

Oftast satt han i det öppna fönstret och tittade ut eller hängde över fönsterkarmen och ropade:

– Hallå därnere, hallå därnere, hallå därnere...

Ibland vände sig någon om och vinkade glatt åt honom och då var han stolt och lycklig, se där, tänkte han, man har inte glömt mej i alla fall...

Han drömde om den dag han skulle lämna rummet äntligen, gå ut på gatorna i staden, han skulle hålla handen skyddande för ögonen mot det skarpa solljuset, hans kritvita ansikte skulle lysa emot dem alla, vännerna:

– Åh, det var på tiden du dök upp, skulle de säga och välkomna honom hjärtligt. Och de skulle trösta honom för alla åren. Förgäves hade han inte levt däruppe i ensamheten på rummet i alla fall, på sätt och vis hade han fyllt en mission, skulle de försäkra honom, snälla och välmenande som de var innerst inne.

Så dog modern.

Det var vid den tidpunkten Henrik död upp. Han kom ungefär lika ofta som modern kommit förut och fyllde i stort sett samma uppgift. Henrik var snäll och ljus till lynnet, hoppfull. Utan Henrik skulle han inte ha stått ut sen modern dött.

När han talade med Henrik om det oerhörda, om det märkliga med just hans liv, om framtiden, flinade Henrik brett men sa inget. Han var en snäll och välmenande karl, Henrik.

Åren gick, många år.

Han fick sina raseriutbrott som vanligt, sprang omkring i rummet, hamrade i väggarna med knytnävarna, förbannade, sitt öde, anklagade hela världen:

– Jag har aldrig levt, skrek han åt väggarna, aldrig levt...

Innerst inne hoppades han alltid att han överdrev.

För övrigt fördrev han dagarna som förut, satt på sin utkikspost i fönstret och betraktade trånsjukt livet i staden: Trängseln, jäktet, livslusten, vitaliteten, glädjen och då och då lutade han sig ut så långt han kunde utan falla och ropade så det skallade mellan husraderna:

– Hallå därnere, hallå därnere, hallå därnere...

Men egentligen var det mycket sällan någon brydde sig om att titta upp mot hans fönster numera.

Så gick några decennier.

En dag kom ett par bärare med en bår för att hämta honom: Han hade levt, nu skulle han dö. När de slog upp dörren på vid gavel virvlade årtiondens damm upp i väldiga moln och han fick en svår hostattack. Han var i själva verket så svag och utmärslad, att han inte kunde stå på benen, likväl mottog han bärarna med mycken värdighet, där han låg i sin säng och uppträdde inte utan en viss pondus, åtminstone tyckte han det själv. Ännu samma morgon hade han lyckats ta sig fram till fönstret och suttit en stund och ropat och ropat, in i det sista. Henrik hade emellertid kommit och överraskat honom och med milt våld fört honom tillbaka till sängen.

– Vad ska det där tjäna till, hade han sagt lite irriterat, allting är ju slut nu.

Till sin smärta märkte han, fast han försökte ljuga bort det för sig själv i det längsta, att karlarna bar honom mycket vårdslöst nerför trapporna, inte av elakhet säkerligen men av missaktning: De var för enkla själar för att förstå att dölja sin missaktning. De bar honom som om han varit ett kolli, stötte emot, här och där, hanterade båren hur som helst, han måste hålla i sig med bägge händerna för att inte falla av. Naturligtvis hade han väntat sig, att Henrik, som var med hela tiden, skulle säga till dem i skarp ton, men så skedde egendomligt nog inte. Henrik tycktes tvärtom anse att deras uppträdande var helt i sin ordning. Och själv hade han ingen framgång, när han försökte påkalla deras uppmärksamhet: Han reste sig mödosamt på armbågen och talade till dem i vänlig men bestämd ton, uppmanade dem att visa respekt för den som skulle dö, men de låtsades inte ens höra honom. På deras miner och av deras råa samtal sinsemellan kunde han tvärtom märka, att de föraktade honom och överväldigad av vrede och sorg sjönk han tillbaka i liggande ställning igen.

När han äntligen kom ner på gatan efter den vådliga färden nerför trapporna, fylldes han av en stark förväntan inför vad han skulle komma att få se och uppleva. I iver satte han sig käpprak upp på båren och hans hjärta slog så våldsamt att han nästan miste andan. Under ett helt liv hade han avundsjukt betraktat staden från sitt fönster, längtat och längtat. Men han blev besviken. Av ljuset, vitaliteten, livsglädjen märkte han inte ett spår.

Staden tycktes försänkt i ett tungt mörker, insvept i ett mörkblått spökligt ljus, allt var bottenlös dysterhet, bilarna drog fram som svarta skuggor längs avenyerna, inga bekanta någonstans, bara främmande, ovänliga. Han kunde inte dölja sin missträknung.

– Tiden har ju gått, tillrättavisade Henrik, du tror visst, att tiden stått stilla alla dessa år, att staden skulle vänta på dej i evighet med sol och ungdom och hektiskt liv.

– Nä, nä, naturligtvis inte, nä, men jag tänkte i alla fall att att.....stammade han och tystnade sen skamset. Han försökte koncentrera tankarna på behagligare ting. Nu var han alltså på väg till sjukhuset, den viktiga slutstationen, där hans liv skulle vetenskapligt följas upp. Från början till slut. Han kunde föreställa sig läkare, kuratorer, vetenskapsmän i intensivt arbete: Hur man antecknade och bokförde, ställde artiga frågor. Till sist skulle han dö en smärfri död. Det var välordnat i alla fall. Sannerligen, han skulle sluta sina dagar i goda händer: Äntligen skulle hans fall, dras i ljuset, få sitt rätta värde. Det oerhörda, det märkliga och betydelsefulla med just hans liv, skulle en gång för alla slås fast. Mycket sent visserligen men i alla fall, man fick inte begära några orimligheter, han hade lärt sig att pruta på kraven på senare år...

Han låg med slutna ögonlock och mediterade, kände sig lite bättre till mods. De två bärarna bar honom längs gatorna, han försökte föreställa sig, att folk betraktade honom intresserat, aktningsfullt, han tyckte sig höra viskande röster blanda sig med bruset från trafiken. En sista gång passerade han genom staden, en första och sista gång. Egentligen var han tacksam för att man inte fraktade honom i något fordon utan promenerade med honom genom hela staden. Man hade velat bereda honom den glädjen till slut, gett bärarna sina instruktioner. Man var omtänksam på högre ort.

Bärarna tog tunnelbanan, trängseln var enorm, alla väntade på tåg. Folk trängde på runt båren, plötsligt kände han strävt tyg mot kinden och blev uppbragt: Att inte visa så mycket respekt i alla fall för en döende. Utan att säga något sträckte han upp handen i luften och viftade lite med den för att på ett diskret och värdigt sätt tvinga de omkringstående till ett hänsynsfullare och mer passande uppträdande gentemat hans person.

– Nä, ta ner handen för fan, utbrast en av bärarna spontant. Kanske inte i direkt elak ton men...

Förödmjukelsen brände i honom. Att skicka dessa smutsiga kreatur, flyttkarlar från någon expressbyrå säkert, att förolämpa honom så.

– Henrik, ropade han, Henrik...

– Jaja, svarade denne vresigt, jag är här ju, vad vill du nu då?

Och då blev han sårad igen. Inte ens Henrik...

– Nä, det var inget, sa han bara.

– Du får inte begära för mycket, sa Henrik i tillrättavisande ton efter en stunds paus. Ödmjuka får vi alla vara, allt efter förtjänst blir vi lönade. Du måste börja förstå nu äntligen att...

– Jajaja, snälla Henrik, säj inte mer, avbröt han honom matt men ville ändå inte förstå. Han kände sig kränkt ända in i hjärteroten av Henriks ton och ord.

Henrik stötte på en bekant, medan de stod där och väntade i tunnelbanan. En dam tittade storögt på Henrik:

– Kääära lilla Henrik, kvittrade damen förtjust.

På nytt fick han nu skäl att förvåna sig över Henriks uppförande. Damen frågade:

– Vad gör du här?

Och Henrik svarade lika fånig och meningslöst:

– Jag ska med tunnelbanan. Och du?

Sen skrattade de våldsamt åt detta som åt en utsökt kvickhet. Och samtalet som sen följde gick i samma stil. Inte en enda gång gjorde Henrik en min av att vilja presentera honom, där han låg på båren eller över huvud fästa damens uppmärksamhet på hans närvaro. Självklart kunde man ha väntat sig, att Henrik genast damen tilltalat honom, skulle ha nämnt i vilket ärende han var ute, han kunde ha sagt till exempel /med en diskret gest åt båren till/: Jag har i uppdrag att följa min vän här till den sista vilan. Eller något liknande. Men det räckte ingalunda med detta i och för sig grova etikettsbrott, det som sen hände rågade måttet. Bärarna hade placerat båren på en soffa avsedd för väntande /först hade de ställt ner den på marken, men då hade han protesterat vilt/, medan de tog en rökpaus och inväntade tåget. Plötsligt, utan någon som helst förvarning, lät Henriks pratsamma väninna alla sina paket drösa ner över honom, där han låg på båren, och i nästa ögonblick placerade hon sig själv tvärs över benen på honom. Det svartnade för ögonen, dels gjorde det ont i benen, dels blev han upprörd:

– Henrik, skrek han gällt, Henrik...

Henrik uppförde sig illa. Han bad visserligen damen att föralldel slå sig ner någon annanstans och hjälpte till att plocka bort paketen också men ingen av dem, varken damen eller Henrik, framförde några ursäkter till honom, tvärtom tycktes de båda två anse, att det var damen, inte han, som var den förorättade parten och Henrik yttrade i snäsig ton, att det gjorde väl inget om hon satte sig på båren lite, så farligt var det väl inte, ingenting att gallskricka för i alla fall...

Damen som emellertid först nu tycktes ha upptäckt hans existens betraktade honom nedlåtande och sa liksom i förbigående till Henrik:

– Du är allt snäll du Henrik, som besvarar dej med en sån.

Vad hon nu kunde mena med det.

Sen kom tåget äntligen. Efter ungefär en halvtimmes färd steg de av igen. Bärarna gick först med båren, Henrik följde i kölvattnet. På nytt promenerade man längs gator.

– Vilka karlar man valt, sa han i en avsidesreplik till Henrik och försökte låta munter, nu när han förstod, att de närmade sig sjukhuset i rask takt. Luktas svett gör dom, tänk, skicka såna i ett uppdrag som det här!

Henrik svarade inte.

Han låg och försökte föreställa sig hur mottagandet skulle bli på sjukhuset. Han var övertygad om att det skarpt skulle kontrastera mot allt det motbjudande, förödmjukande, han fått genomlida på vägen dit. Överläkaren och hans underordnade skulle stå på trappen och ta emot honom, han skulle framföra sina ursäkter för att man vänt sig till en expressbyrå, valt det billigaste och simplaste medlet, i stället för bil eller ambulans, i själva verket skulle det säkert visa sig, att det hade sin naturliga förklaring.

– Det är strejk just nu bland personalen, skulle överläkaren förklara, älskvärt, vi hade inget annat val, vi ville ju inte låta er vänta i onödan...

Han kände triumf, ja skadeglädje, när han tänkte på Henriks snopna min inför allt ståhejet, när de väl nått sjukhuset. Till och med Henrik skulle tvingas erkänna, att en så obetydlig person hade han inte varit i alla fall.

– Du tror väl inte att du är märkvärdigare än alla andra, hade Henrik rivit i en dag på rummet. Du som inte ens kan klara det som ALLA ANDRA kan. Och så gå omkring och tro, att det är något särskilt just med ditt liv...

Han hade skyndat sig att tysta Henrik den gången med en bönfällande handrörelse.

Han låg med slutna ögonlock, halvslumrade. På sjukhuset skulle han möta förståelse och sympati, det var han övertygad om. De var ju till för det, de där, de kunde läsa mellan raderna så att säga: Vad en grym och oförstående omgivning aldrig förstått, skulle de förstå, det skulle bli hans upprättelse till sist. Om än sent.

Och visst hade han väl levt lite grann, helt utanför hade han ju inte stått i alla fall: Han hade ju ropat och ropat från fönstret och åtskilliga gånger hade folk vinkat tillbaka och lett hjärtligt mot honom, inte tu tal om annat. Han kände sig nästan tröstad. Trots döden.

Och till sist skulle själva avlivningen ske på ett vetenskapligt och fullt värdigt sätt:

– Ja idag hade vi tänkt att... skulle läkaren säga en dag under ronden på sitt försynta och artiga sätt. Alldeles säkert var det en försynt och belevad karl.

– Jodå, det passar mej utmärkt skulle han utbrista och le soligt mot läkaren,

– Då tar vi det klockan två idag då, precis på slaget.....

Och sen skulle de komma, läkare och sköterskor, i samlad trupp med sprutor och övriga attiraljer på en bricka som brukligt är. Och allt skulle vara klart för övrigt, hans fall noggrant utrett och arkiverat. Han skulle dö utan skräck, utan känsla av att inte någonsin hunnit leva, ty i sista minuten hade han hamnat hos sakkunnigt och riktigt folk, de hade förstått hans värde och sagt det också. Helt bortkastat och värdelöst hade hans liv inte varit i alla fall.

Och som tack skulle han visa sig tapper de sista timmarna, inte vålla något besvär. De hade uppträtt med all tänkbar hövlighet, hänsyn, de hade på sätt och vis låtit honom leva till slut, låt vara bara under några fattiga veckor och med sinande krafter. Eller skulle de ta honom i hand allesamman och sedan:

– Ja, då är allt klappat och klart då, nu tar jag sprutan, skulle han säga hurtigt. Och så dö utan ångest. Så låg han och mediterade, ganska lugn och behaglig till mods, resignerad. Men plötsligt slog det honom, att trafik bruset långsamt tonade bort, ”aha” tänkte han då, de har förlagt det här sjukhuset i utkanten av stan, i förnäm avskildhet så att säga, nåja, det passar ju bra, fast avskildheten har jag gunås haft nog av hela livet. Samtidigt märkte han emellertid, att luften blev rå, unken, att det plötsligt blev mörkare, nästan svart omkring dem.

Då satte han sig käpprakt upp på båren, de var på väg till kyrkogården.

På en gång stod sanningen skoningslöst klar för honom:

– Å min gud, flämtade han, inte ens det..

Det var inget misstag begånget med flyttkarlarna, den förödmjukande behandlingen var helt avsiktlig, man hade inte velat ta omvägen över sjukhuset, slutstationen!

Kyrkogården visade sig vara av det allra enklaste och tarvligaste slaget. Den bestod egentligen bara av en stor öppen plats med ett par tre nyligen uppkastade gropar i marken och en bit ifrån, lite avsides, stod en väldig ugn, där man brände lik, den unka luften kom därifrån. Dödgravarna med sina spadar och spett var orakade, skitiga karlar av samma sort som bärarna, råa typer, en av dem stod just och pinkade ner i en nygrävd grop.

Han visste alltför väl hur avlivningen på det här stället gick till: Man knackade den döende i huvudet, om han inte redan hunnit dö under transporten, med en hammare eller ett spadskäft eller vad man nu hade till hands. Huvudsaken var, att det gick snabbt och kostade så litet som möjligt: En kula ville man inte offra på någon här, ännu mindre göra sig besvär med en spruta i venen. Den enda lyx som bestods den döende var, att han fick välja mellan att grävas ner i marken eller kremeras, det var de två alternativen.

– Nä, skrek han, nääää...

Det värsta var inte skräcken för att dö, det var inte därför han skrek: För honom återstod ju bara själva utslocknandet /han hade ju aldrig riktigt levt/, det kunde inte vara så farligt egentligen. Nej, det värsta var den totala likgiltigheten, missaktningen, uppifrån, inför hans öde, det för honom själv så betydelsefulla, oerhörda. Någonstans i något ämbetsverk satt myndighetspersoner och styrde och ställde:

– Ta honom direkt till gropen bara, hade man bestämt, något annat är han inte värd.

Karlarna som emellertid ville få det hela undanstökat så fort som möjligt, det här var en bråkstake och de hade sina höga order, började nu springa med båren fram mot den närmsta gropen. Hela tiden satt han kapprak med händerna hårt knutna om bårens stålstativ håret fladdrade för vinden.

– Nääääää, ylade han, medan tårarna forsade, näää, det måste finnas nån som, näää, Henrik åtminstone...

Men Henrik som saktat farten och till sist stannat en bit ifrån, ivrig att så snart som möjligt få återvända till staden, höjde armen och vinkade en sista gång, trött och sorgset som åt ett besvärligt barn.

Sammanboende

Han vaknar en stund före henne på lördagsmorgonen och ligger och stirrar håglöst ut genom fönstret, solen glittrar på en grådaskig fasad mittemot. Någonstans i huset brusar en toalett, en dörr slår igen med en smäll. Hon sover ännu, lätt morgonsömn: Han kan knappt höra henne dra andan ens. Som om hon vore död. Kanske lika bra hon vore död, tänker han. Han vågar nästan inte röra sig i sängen för att inte väcka henne. Ligger obekvämt på rygg och betraktar henne från sidan. Hon har ansiktet vänt mot honom med munnen halvöppen. Man skulle kunna tro, att hon verkligen vore död eller bara låtsades sova, så tyst som hon är. Men nog lever hon. Rätt vad det är vaknar hon väl och stirrar honom rakt i ansiktet. Och han gör sig beredd att i samma ögonblick vända bort blicken. Eller låtsas sova. Han vågar inte möta hennes blick. Egendomligt i alla fall, vi är faktiskt fiender. Visserligen lever de inte i någon öppen fiendskap, grälar sällan och i natt var det ungefär som vanligt. Som vanligt men ändå inte som vanligt, uttråkad uppgivelse från hennes sida, inte den värme han tiggde och bad om. De bor ihop, har sitt ihop och har haft det länge. Det har så småningom blivit en vana för båda. Men de är fiender. Stämningen mellan dem är spänd, butter, misslynt, just för tillfället är hon den starkaste. Hon har ett rejält övertag och låter honom också känna det. Han svansar för henne, passar upp på henne och tilltalar henne i en ton, som han själv finner äckligt undergiven. Å Gud vad han föraktar sig själv. Och hur han hatar henne som tvingar honom att förakta sig själv. Man skulle kunna döda henne, spekulerar han, där han ligger och kikar på henne. Och åtrår henne, den tyranniskt oåtkomliga och grymma. Ett beslutsamt strupgrepp och hon vore kvävd efter några minuter. Hellre se henne död än i en annan mans armar. Fick inte han hennes kärlek så skulle ingen annan ha den heller och att döda henne vore nog det enda sättet att hindra den utvecklingen. Hat. Hat som är kärlek. Kärlek som är hat. Och ändå i samma ögonblick som hon visade en smula ömhet, skulle han kunna låta bränna sig på bål för hennes skull. Nu vaknar hon. Drar djupt efter andan. Han har redan vänt sig bort.

– Äh, sätt på kaffet va, säger hon.

Han tassar omkring på nakna fötter.

– Varför tar du inte på dej tofflorna? Snäser hon.

Han svarar inte, gör i ordning en bricka med koppar och fat.

– Är du sur?

Det ligger något hotfullt i tonen som han alltför väl känner igen. Han blir rädd. Hans tystnad kunde tolkas som uppror och som ingenting kunde hon krossa det. Då skulle han stå där som en våt hund. Ynkligare än någonsin. Bäst att slå om i tid.

– Nä, inte alls, försäkrar han. Och som för att visa på sitt goda humör sätter han på radion. Men hon hinner ändå med:

– Förresten är du alltid sur.

Nu är det hänt. Han känner det som om han fått en örfil och blir het av skam. Nu kommer han inte att våga möta hennes blick på hela dan. Hon har konstaterat att han är sur och han kan inte vederlägga hennes påstående. Han bara tiger, inom honom skaver bitterhet och självömkan. Hennes förakt uppfyller hela rummet.

Vid kaffedrickandet och tidningsläsandet gör han några tafatta närmanden. Läser en ramsa ur ett kåseri:

– Det var väl kvickt, var det inte?

Hon knycker på nacken och säger i uttråkad ton det enda ordet:

– Föralldel.

Han gör en ond grimas bakom tidningen. Fy fan, vad jag är mesig, tänker han.

Sen är hon i badrummet och tappar i vatten. Gnolar på medan han sitter ensam med sitt kaffe. Nu kanske hon blir å bättre humör, hoppas han. Han klär på sig och bäddar. Hon kommer från badrummet.

Den blå badkappan och håret i testar. Att badkappan är blå har han inte tänkt på förr. Och att den klär henne så, framhäver det nordiskt blonda hos henne. Hon står framför spegeln, ordnar håret och ser glad ut. Han stirrar på henne, följer hennes minspel i spegeln. Nu ler hon mjukt och varmt. Men inte åt honom. Hon ler åt sig själv. Eller också står hon i tankar. Vilka tankar? Hon har glömt rummet, glömt honom. Nu finns bara spegeln framför henne. Och hon själv och tankarna.

Han vet det med ens: Det är någon hon mött, någon som får henne att le, glatt och förälskat på samma gång. Någon som inte är sur jämt. Han fylls av oändligt självmedlidande. Varför skulle han inte vara sur egentligen! Plötsligt får hon syn på honom i spegelglaset. Strax suddas allt det mjuka och vackra ut och hennes drag blir stela och avvisande som förut. Och så säger hon utan att vända sig om, i skarp ton:

– Du vet att mjölkaffären stänger tidigt idag, för du har väl inte varit nere redan? Ovänligt, som om han vore ett irriterande påhäng.

Han är nere i affären och handlar. Där är många som skall expedieras före honom. Och det är bara öppet en timme till. En varm sensommarlördag, de flesta ska ut till landet och har bråttom. Han står och undrar över henne. Dagdrömmar, hatisk och svartsjuk.

Och han försöker tänka efter varför det egentligen plötsligt har blivit så här mellan dem. Vad det är för hemliga makter som driver sitt spel med dem. Han står och undrar om det är hennes fel. Eller hans, eller bådas. Eller om det är något som brister hos dem bägge, något som fattas, något som de borde haft gemensamt men aldrig haft, fast de levt ihop så länge. När han kommer tillbaka är dörren låst och det är alldeles tyst i våningen. Han går runt och söker henne utan ta av sig skorna. Han finner henne på sängen, naken. Hon ler, sträcker armarna mot honom och säger kärleksfullt:

– Jag älskar dig!